

KAZANILAN DEĞİL, ARMAĞAN EDİLEN DOĞRULUK

Doğruluğun kaynağı, armağanı ve meyvesi

Kurtarıcımız ve Efendimiz Yeşua Mesih'in lütfu, Babamız Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizin üzerinde olsun.

Yahveh Tanrımız, Sözü ve Kutsal Ruhu aracılığıyla bizlere öğretirken, hizmetkârı olan beni kendi yüceliği için kullansın. Efendimizin lütfuyla hepimiz için bereket dolu bir zaman olsun.

Bugün yaşamımızı ve Tanrı'yla ilişkimizi doğrudan etkileyen çok önemli bir konudan söz edeceğiz: doğruluk.

Doğruluk önemlidir. Fakat önce bunun ne anlama geldiğini doğru anlamalıyız. Çünkü günlük yaşamda "doğru kişi" dediğimizde, genellikle dürüst ve ahlaklı bir insanı düşünürüz. Kutsal Yazılar'da doğruluk bundan daha derin bir anlam taşır.

Doğruluk, Tanrı'nın önünde doğru sayılmak ve O'nunla doğru bir ilişki içinde olmaktır.

Öyleyse önümüzde çok önemli bir soru var:

Günahlı bir insan, kutsal Tanrı'nın önünde nasıl doğru sayılabilir?

İnsan daha fazla çabalayarak mı, daha iyi davranarak mı, dinsel kuralları yerine getirerek mi, yoksa yaptığı yanlışları iyi işleriyle dengeleyerek mi Tanrı'nın önünde doğru olabilir?

Kutsal Yazılar'ın verdiği cevap çok açıktır: İnsan doğruluğu kendi çabasıyla kazanamaz. Doğruluk, Yeşua Mesih aracılığıyla iman edenlere verilen bir armağandır.

1. YASA BİR AYNADIR, KURTULUŞ MERDİVENİ DEĞİLDİR

Eski Antlaşma'da Yahveh, İsrail halkına Yasa'yı verdi. Levililer 18:5'te şöyle yazılmıştır:

Levililer 18:5

"Kurallarımı, ilkelerimi yerine getirin. İnsan bunları yerine getirirse onlar sayesinde yaşayacaktır."

Yasa kötü değildi. Pavlus, Yasa'nın kutsal, doğru ve iyi olduğunu söyler. Çünkü Yasa bize Tanrı'nın karakterini, kutsallığını ve insan için belirlediği doğru yaşam yolunu gösterir.

Ancak Yasa'nın yapamayacağı bir şey vardı: Günahlı insanı değiştiremez ve onu Tanrı'nın önünde doğru kılamazdı.

Yasa bir aynaya benzer. Ayna yüzümüzdeki kiri gösterir fakat yüzümüzü temizleyemez. Aynı şekilde Yasa da günahımızı görünür kılar fakat bizi günahtan kurtaramaz.

Romalılar 3:20

"Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır."

Tanrı İsrail'i Mısır'dan, onlar Yasa'yı kusursuz biçimde yerine getirdikleri için kurtarmadı. Önce onları lütfuyla kurtardı, sonra kurtarılmış halkı olarak nasıl yaşayacaklarını göstermek için Yasa'yı verdi.

Bu sıralama çok önemlidir: Önce kurtuluş, sonra kurtarılmış yaşam.

Fakat insan yüreği zamanla bu sıralamayı tersine çevirmeye eğilimlidir. Tanrı'nın armağanını almak yerine, kendi doğruluğunu oluşturmaya çalışır. "Daha çok ibadet edersem, daha iyi davranırsam, yeterince yardım edersem Tanrı beni kabul eder" diye düşünür.

Böylece Yasa, Tanrı'nın lütfuna yönelten bir öğretmen olmaktan çıkarılıp göğün ulaşmaya çalışan bir merdivene dönüştürülür.

Ama o merdivenin basamaklarını hiç kimse sonuna kadar çıkamaz. Çünkü Kutsal Yazı şöyle der:

Romalılar 3:10

"Doğru olan kimse yok, bir tek kişi bile yoktur."

Bu yalnızca İsrail'in değil, bütün insanlığın sorunudur. Hepimiz günah işledik. Hepimiz Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldık. Bu nedenle hepimizin bir Kurtarıcıya ihtiyacı vardır.

Yasa bizi kurtaramaz; fakat kurtarılmaya ihtiyacımız olduğunu göstererek bizi Yeşua'ya yöneltir.

2. DOĞRULUK İMANLA ALINAN BİR ARMAĞANDIR

Doğruluğun imanla alınmasının en açık örneklerinden biri, daha sonra Yahveh'in Avram adını verdiği Avram'dır.

Yaratılış 15:6

"Avram Yahveh'e iman etti. Yahveh bunu ona doğruluk saydı."

Avram, Yasa verilmeden yüzlerce yıl önce doğru sayıldı. Bunu dinsel başarılarıyla veya kusursuz yaşamıyla kazanmadı. Yahveh'in sözüne iman etti ve bu iman ona doğruluk sayıldı.

Bu, Avram'ın hiç hata yapmadığı anlamına gelmez. O da korktu, yanlış kararlar verdi ve bazı davranışlarıyla başkalarını tehlikeye attı. Örneğin Mısır'a gittiğinde, eşi Saray'ı yalnızca kız kardeşi olarak tanıttı ve onu tehlikeye attı.

Avram'ın günahları önemsiz değildi. Fakat Tanrı'nın onunla yaptığı antlaşma, Avram'ın kusursuzluğuna değil, Tanrı'nın sadakatine dayanıyordu.

Bu, günaha izin veren ucuz bir lütuf değildir. Tam tersine, başarısızlıklarımızın ortasında bile umudumuzun kendi performansımızda değil, Tanrı'nın sadakatinde olduğunu gösteren güçlü bir gerçektir.

Pavlus, Romalılar 4'te Avram'ı bize örnek gösterir. Çünkü biz de aynı şekilde, kendi doğruluğumuzu üretmeye çalışarak değil, Tanrı'nın Yeşua Mesih'te yaptıklarına iman ederek doğru sayılırız.

Romalılar 3:21-24

"Şimdiyse Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın doğruluğu açıklandı... Tanrı'nın doğruluğu, Yeşua Mesih'e iman eden herkes içindir. Çünkü ayırım yoktur. Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar Mesih Yeşua'da olan kurtuluşa, Tanrı'nın lütfuyla karşılıksız olarak aklanırlar."

Dikkat edin: Karşılıksız olarak aklanırlar.

Doğruluk satın alınmaz, hak edilmez ve dinsel başarılarla kazanılmaz. Tanrı'nın lütfuyla armağan edilir.

İman, bu armağanın bedeli değildir. İman, Tanrı'nın verdiği armağanı alan açık eldir.

Bu nedenle kendi doğruluğumuzu kurmaya çalışmak, Yeşua'nın tamamlanmış işine bir şeyler ekleyebileceğimizi düşündürmektir. Sanki şöyle diyoruz:

"Yeşua'nın yaptığı yeterli değil; benim de kurtuluşumu tamamlamam gerekiyor."

Oysa Yeşua çarmıhta, “Tamamlandı” dedi. Günahımızın bedelini ödedi, ölümün gücünü kırdı ve dirildi. Kurtuluşumuzun temeli bizim değişken başarımız değil, O’nun tamamlanmış işidir.

Galatya’daki inanlılar Müjde’yi imanla kabul ederek iyi başlamışlardı. Fakat daha sonra bazı öğretmenler onlara, Yeşua’ya iman etmenin yeterli olmadığını; doğru sayılabilmek için sünnet olmaları ve Yasa’nın gereklerini de yerine getirmeleri gerektiğini söylediler.

Pavlus buna çok ciddi biçimde karşı çıktı:

Galatyalılar 3:3

“Ruh’la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı tamamlanacaksınız?”

Sorun Yasa’ya saygı göstermek değildi. Sorun, Yeşua’nın tamamladığı kurtuluş işine insan başarısını eklemeye çalışmaktı.

Biz de aynı tuzağa düşebiliriz. “Yeşua’ya iman ediyorum ama Tanrı’nın beni gerçekten kabul etmesi için yeterince iyi olmam gerekir” diye düşünebiliriz.

Oysa Müjde bize şunu söyler:

Tanrı bizi önce değişip kusursuz olalım, sonra kabul etsin diye beklemez. Bizi Yeşua’da kabul eder ve Kutsal Ruh aracılığıyla değiştirmeye başlar.

2. Korintliler 5:21

“Tanrı, günahı bilmeyen Mesih’i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı’nın doğruluğu olalım.”

Yeşua bizim günahımızı taşıdı; biz de O’nun sayesinde Tanrı’nın önünde doğru sayıldık. Buna lütuf denir.

3. ARMAĞAN EDİLEN DOĞRULUK YENİ BİR YAŞAM DOĞURUR

Burada şu soru ortaya çıkabilir:

Doğruluk karşılıksız bir armağansa, nasıl yaşadığımızın artık hiçbir önemi yok mu?

Elbette var.

Lütuf, günahı önemsiz hâle getirmez. Lütuf bizi günahın egemenliğinden kurtarır ve yeni bir yaşam için güçlendirir.

Pavlus, “Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim?” diye sorar ve hemen cevap verir:

Romalılar 6:1-2

“Kesinlikle hayır!”

İyi işler bizi kurtarmaz; fakat kurtuluş yaşamımızda iyi meyveler üretir.

Efesliler 2:8-10 bu dengeyi açıkça gösterir. Lütüfla, iman aracılığıyla kurtulduk. Bu bizim başarımız değil, Tanrı’nın armağanıdır. Ancak hemen ardından, iyi işler yapmak üzere Mesih Yeşua’da yaratıldığımız söylenir.

Demek ki iyi işler kurtuluşumuzun kökü değil, meyvesidir.

Bir ağaç meyve vererek canlı hâle gelmez; canlı olduğu için meyve verir. Aynı şekilde biz de iyi işler yaparak Tanrı’nın çocukları olmayız. Tanrı’nın lütfuyla O’nun çocukları olduğumuz için yaşamımızda iyi meyveler oluşmaya başlar.

Yeşua’ya iman ettiğimizde Kutsal Ruh bizde yaşamaya başlar. Bizi mühürler, Tanrı’ya ait olduğumuza tanıklık eder ve yaşamımızı dönüştürür.

İmanlının Tanrı tarafından kabul edilmesi, her başarısızlığında yeniden kazanılıp kaybedilen bir ödül değildir. Kabulümüz kendi kusursuzluğumuza değil, Yeşua’nın doğruluğuna dayanır.

Fakat bu, günahın sonuçları olmadığı anlamına gelmez. Günah düşüncelerimize, duygularımıza, bedenimize, ilişkilerimize, kilise topluluğuna ve tanıklığımıza zarar verir. Kutsal Ruh’u kederlendirir ve Tanrı’yla yürüyüşümüzde bizi yaralar.

Bu nedenle lütuf bizi günaha karşı kayıtsızlığa değil, tövbeye ve kutsal yaşama yöneltir.

Titus 2:11-12’de Tanrı’nın lütfunun yalnızca kurtuluş getirmediği, aynı zamanda bizi tanrısızlığı reddederek sağduyulu, doğru ve Tanrı yoluna yaraşır biçimde yaşamamız için eğittiği anlatılır.

Gerçek lütuf yalnızca bağışlamaz; dönüştürür.

Gerçek iman yalnızca sözlerde kalmaz; yaşamda görünür hâle gelir.

Yakov, işlerden yoksun imanın ölü olduğunu söyler. Pavlus ile Yakov birbirleriyle çelişmez. Pavlus, “İnsan Tanrı’nın önünde nasıl doğru sayılır?” sorusuna cevap verir: İmanla. Yakov ise, “Gerçek ve yaşayan iman nasıl görünür?” sorusuna cevap verir: Meyveleriyle.

İyi işlerimiz doğruluğun bedeli değil, Tanrı’nın bize armağan ettiği yeni yaşamın göstergesidir.

Kendimizi değiştirmek için yalnızca daha fazla çabalamamız yeterli değildir. Kutsal Ruh’a güvenmeli, düşüncelerimizi Tanrı’nın Sözü’yle yenilemeli ve kim olduğumuzu Yeşua’da görmeliyiz.

Değişim, “Tanrı beni kabul etsin diye iyi olmalıyım” korkusundan değil, “Tanrı beni Yeşua’da kabul etti; şimdi O’nun çocuğu olarak yaşamak istiyorum” bilincinden doğar.

Biri köleliktir, diğeri evlatlık.

Biri korkuyla çalışır, diğeri sevgiden karşılık verir.

Biri kendi doğruluğunu kurmaya uğraşır, diğeri Yeşua’nın doğruluğuna güvenir.

İMANLA KARŞILIK VER

Bugün kendine şu soruyu sor:

Tanrı’nın önünde kendi doğruluğuma mı güveniyorum, yoksa Yeşua’nın tamamlanmış işine mi?

Belki uzun zamandır kiliseye gidiyorsun. Belki dua ediyor, iyilik yapıyor ve elinden geldiğince doğru yaşamaya çalışıyorsun. Bunların hepsi değerlidir; fakat hiçbiri seni kurtaramaz.

Seni kurtaran, senin Yeşua için yaptıkların değil, Yeşua’nın senin için yaptığıdır.

Romalılar 10:9-10

“Ağzınla Yeşua’nın Efendi olduğunu açıkça söyler ve yüreğinde Tanrı’nın O’nu ölümden dirilttiğine iman edersen kurtulursun. Çünkü insan yürekten iman etmekle aklanır, ağızıyla imanını açıklamakla kurtulur.”

Tanrı, kendisiyle doğru bir ilişkiye girebilmemiz için gerekli olan her şeyi Yeşua’da yaptı. Bizim payımıza düşen, bu armağanı imanla almaktır.

Eğer bugün Yeşua’ya yönelmek istiyorsan, yürekten şu sözlerle dua edebilirsin:

“Yeşua, günahlarımdan dolayı kendi çabalarımınla Tanrı’nın önünde doğru olamayacağımı kabul ediyorum. Senin benim için öldüğüne ve Tanrı’nın seni ölümden dirilttiğine iman ediyorum. Seni Efendim ve Kurtarıcım olarak kabul ediyorum. Kendi doğruluğuma değil, senin tamamlanmış işine güveniyorum. Beni bağışladığın, kurtardığın ve yeni bir yaşama çağırdığın için teşekkür ederim. Kutsal Ruh’unla beni doldur, düşüncelerimi yenile ve beni sana yaraşır biçimde yaşamaya yönelt. Amin.”

Bizi kurtaran, duanın sözcükleri veya bir dinsel tören değildir. Bizi kurtaran Yeşua Mesih’tir. Biz O’na imanla yönelir ve lütuf armağanını kabul ederiz.

Doğruluk bizim kazandığımız bir ödül değildir.

Doğruluk, Yeşua'nın tamamlanmış işi sayesinde bize verilen bir armağandır.

Bizim doğruluğumuz, Yeşua'nın kendisidir!

Bu nedenle artık korkuyla değil, güvenle; suçluluk altında değil, lütuf içinde; kendi gücümüze dayanarak değil, Kutsal Ruh'un yardımıyla yaşayabiliriz.

Kralımız Yeşua'nın lütfu, Babamız Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı
hepimizin üzerinde olsun.

Amin.

Kutsal Kitap alıntıları: Yorumsuz Türkçe Çeviri (YTC). Ayet referansları kaynak gösterilerek, vaaz bağlamının gerektirdiği sınırlı ölçüde kullanılmıştır.

Bu belge Yüce Lütuf Kilisesi tarafından ücretsiz hizmet amacıyla hazırlanmıştır. Satılamaz.